

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

LEDEN 2007 *** ROČNÍK VIII.*** ČÍSLO 1

Citát inspirující:

Papír je nejlepší psychiatr.

Karla Erbová – Dokořán č. 39

O tvých očích

Těch světlemodrých prstenců
těch přidržím se snad
než do propasti pod nimi
pak spadnu

Krásný pád

Hana Runčíková

ZACHRÁNÍ REGIOÁLNÍ SDRUŽENÍ LITERATURU ?

Ve Tvaru č. 20/2006 se Michal Jareš v **článku *Hromadá valná, nebo nevalná?*** vrací k listopadové valné hromadě Obce spisovatelů (=OS). Akce jsem se neúčastnil, takže nemohu přidat vlastní názor, ale zaujala mě pasáž z článku, kterou si dovolím odcitovat:

„Mám za to, že pokud by měla někdy OS mít větší smysl, tak jedině prostřednictvím udržování právě těchto regionálních center. Jedině s nimi a skrze ně může OS něco pro literaturu dělat ... Jako kdyby se funkce a smysl celého spisovatelského „řemesla“ stěhovaly zase někam pryč, z velkých měst na venkov, mezi vesnické a maloměstské učitele, faráře a písmáky. Tam je potřeba literatury? Vyjde právě z těch míst nějaká obnova, nebo je to jen plac na zimní spánek, na úkryt před větrem? Těžko lze zatím ty regionální aktivity nějak obecněji definovat – ovšem smysl mají, byť jsou na úrovni skupinek, bez větší centralizace, které mnohdy není ani třeba.“

Již před časem napsal Vladimír Píša v článku *Dětství za námi, do důchodu ...* (Světlík 2/2006) o mé osobě, citují: *„Hlavně však připomíná jakéhosi novodobého zapadlého vlastence a buditele ...“*, takže já jsem se v onom Jarešově článku našel. A skutečně mám pocit, že český a moravský venkov je plný literárně nadaných lidí, kteří chtějí a umějí, jsou ochotni pro literaturu mnohé udělat a také neúnavně dělají, i když ne vždy nacházejí u zástupců té „velké oficiální“ literatury pochopení. Jsou chápáni jako podiviny, kopající okresní soutěž bez šance na další postup. Řada z nich opravdu skončí na oné oblastní úrovni, ale jsou to zase ti návštěvníci kulturních akcí a nadšenci, kteří za „pěkně děkuju“ a někdy ani to ne, vedou k literatuře děti a mládež.

Účastním se řady setkání, vím, že existuje celá řada klubů a skupin autorů, jsou zde i kvalitní literární soutěže, ale chybí návaznost. Jak již jsem několikrát psal, mladý autor vyhraje řadu soutěží, ale tím to taky končí. Málokterý má šanci dostat se dál, pokud nemá za zády bohatého sponzora, který zafinancuje vydání a propagaci jeho tvorby.

Ale dovolím si ještě poznámku k literárním časopisům, protože zde vidím prostor pro další rozvoj regionální literatury. Kolikrát za rok se třeba celostátní literární noviny věnují regionální činnosti? A přitom se toho v oblastech děje dost a nejsou to jen přehlížení hodné věci. Tak například chystané 2. Jičínské poetické jaro s účastí klubů nejen z České republiky. Rozhodně to není již pouze nějaká regionální akce pár blouznivců, ale ... tipněte si, kolik celostátních novin o ní napíše?

Nebo třeba Literární Vysočina, soutěž s vysokou úrovní, na jejímž základě se snaží Petr Musílek vytvořit platformu pro nejen regionální působení literátů. Jak se o ní zajímají redaktori literárních časopisů? Kolik zástupců Obce spisovatelů si do Chotěboře najde cestu?

Není právě ona zkosnatělost důsledkem nedůvěry mladých autorů k Obci samotné? Viz nedávná anketa ve Tvaru, kde mladí autoři většinou netoužili po členství v OS. Pamatuji se, že třeba v roce 1998 byl bývalý předseda Obce Antonín Jelínek na akci ve Varnsdorfu. Snažil se potom uskutečnit setkání mladých autorů v Praze (sám jsem se účastnil na podzim 1998), ale to bylo vše.

Regionální sdružení budou existovat, ať se o ně někdo z centra bude či nebude starat. Budou to spolky s jepičím životem i ty, které si na literární mapě získají svoje pozice. Určitě z nich vzejdou jednotlivci, kteří promluví do české literatury příštích desetiletí. Je na časopisech typu Tvar a dalších, jestli budou mít zájem o těchto sdruženích a jejich akcích psát. Protože, nezlobte se, ale kdo má např. citovaný Tvar kupovat a číst, když ne právě tito lidé, mladí autoři. Možná, že kdyby se právě literární časopisy staly prostorem i pro další aktivity a nezajímaly se převážně o centrální události a literární teorii (i když i ta je potřebná), přestaly by mít problémy s počtem odběratelů.

Možná si řeknete, že míchám hrušky s bramborama ... a nakonec, co nám to tady zase plká ten zapadlý vlastenec z Nové Paky? Václav

ZAJÍMAVOSTI NA WEBU ...

<http://pismenka.ic.cz/>

Dnes navštívíme internetové stránky nazvané Písmenka. V úvodu najdete pozvání a vysvětlení, že „ ... *tento web by se měl stát prostorem pro všechny talentované pisálky, kteří by se rádi podělili o svá díla se zbytkem světa* ...“ .

Takže možnost pro vás poslat po registraci svoje dílo k představení ostatním čtenářům a autorům. Ke dni, kdy jsem KOBRU připravoval měl web 57 registrovaných uživatelů a 959 příspěvků. Najdete zde například i TOP 10 (nejúspěšnější a nejčtenější příspěvky). Písmenka nabízí fórum k jednotlivým problémům, ale třeba i možnost vyjádřit se k tvorbě ostatních. Tím můžete i vy číst názory jiných na vaši tvorbu.

Tento web je jednou z dalších možností, jak v podstatě anonymně zjistit, jak jste na tom, jestli vaše tvorba někoho zaujme či nikoliv. Takže neváhejte a piště PÍSMENKA. Václav

VÍTE,ŽE ...

- Ve středu 6.prosince 2006 se konala poslední schůzka LiSu v roce 2006 a byla předvánočně laděná, takže z ní není vypracován žádný zápis.
- V pátek 8.prosince 2006 vystoupili členové LiSu na předvánočním čtení v Sobotce (Eva Jebavá, Hana Runčíková, Jana Benešová, Václav Teslík, Josef Jindra, Bohumír Procházka a Václav Franc, hudební doprovod Ondřej Procházka). Kromě vlastní tvorby představili dramaturgii básně Štědrý večer Karla Jaromíra Erbena.
- Bohumír Procházka získal čestné v literární soutěži Politik, kterého bych si mohl vážít. Vyhlášení soutěže se konalo v Plzni v neděli 10.prosince 2006. Oceněná práce byla uveřejněna ve sborníku vítězných prací.
- Jarmila Novotná vystoupila v pátek 8.prosince 2006 společně s dalšími autory na autorském čtení v literární kavárně Obratník na Smíchově v Praze v programu Večer přiměřených depresí.
- Autorky Jarmila Novotná a Renáta Šťastná křtily 15.prosince 2006 v pražském paláci Luxor na Václavském náměstí své knihy (Novotná Skorkovník, Šťastná Ouva tači). Akci uspořádalo vydavatelství Eurolex Bohem pro autoři, kteří vydávají v tomto nakladatelství.

Václav

**Příští schůzka LiSu se koná
ve středu 17.ledna 2007 v 17 hodin!**

Jean Bédard: Komenský, Labyrint srdce a peklo světa

Jean Bédard pochází z kanadského Quebecu, je filozof, vysokoškolský profesor a autor řady esejů. Biografické literatuře se věnuje od poloviny osmdesátých let. Velký úspěch zaznamenala především jeho životopisná kniha Mistr Eckhart, která vyšla v Paříži roku 1998. Životopis J.A.Komenského je v pořadí už osmou autorovou knihou.

Hned z prvních řádků je zřejmé, že je napsal filozof. Kniha je psychologicko-filozofický román vyprávěný z pohledu Komenského dospělé dcery Alžběty, která prochází svým procesem vývoje a poznání. Vypráví o době, která byla nesmírně krutá - období třicetileté války, kdy zaslepenost a násilí vládly Evropě. Komenského vidí nejen jako idealistu, velkého myslitele, reformátora a štvance, kterým byl nejen pro myšlenky, které hlásal, ale také proto, že byl seniorem (dnes biskup) Jednoty bratrské, (jejíž členové byly pronásledováni), ale především jako křehkého člověka a milujícího otce. Plastický kontrast těchto protichůdných tendencí v sobě nese množství podnětných myšlenek, řadu otázek a doporučení. Vždyť kde se vzala v člověku síla přežít smrt své první rodiny, síla najít rodinu novou, po smrti druhé ženy se znovu vzchopit a žít po boku třetí ženy, přežít shoření většiny svého díla, napsat jej znovu, do nekonečna potkávat jen samé utrpení, jež v sobě válka nese, často až na hranici své vlastní existence a nakonec zůstat opět sám, s jen zoufale malým pochopením své pansofie. „Jestliže pravda není to, co k člověku přichází v okamžiku největší samoty, pak pravdou není nic.“

Školy, které zakládal, byly v hlubokém kontrastu s čímkoliv, co lidé v 17.století znali. Jak učit děti, které prožily a viděly mnohem více, než leckterý dospělý? Jak učit děti, které zestárly dříve, než se mohli zrodit? Jak učit děti, jejichž duši hrůzy života rozdrtily? Jak učit všechny dohromady, nadané i nenadané? Jak.....na tyto otázky a mnohé další nese kniha odpověď i cenné rady.

„Až poprvé uvidíš nějakou věc, kterou jsi předtím neviděla, přišij na klobouk knoflík. Jít od objevu k objevu, to je hra na štěstí. Běž, děvče. Nedělej nic ze zvyku.“

Na otázku, co je vlastně škola, Komenský odpovídá: „Slunce je obrovské a vydává obrovské teplo, a přesto by nedokázalo zapálit jediný věchýtek slámy, kdyby nesoustředilo své paprsky. Když manželé

soustředí svou lásku, narodí se dítě. Když komunita soustředí své děti, budeme mít školu. Škola není nic jiného než soustředěná láska.“

Jeho duchovní energie proudí celým jeho dílem, sebe rozdál v lidech, směnil se za lásku k lidstvu, spustil spoustu malých lavin, které spouští další a tento proces pokračuje dál až do 21.století. Věděl, že: „Všechny překážky vypadají pod lupou strašně velké, ale ve skutečnosti jsou to tunely pro mravence. Hledal a nacházel svou inspiraci...“

Těžko se dá vypsát vše, čím tato strhující kniha obohacuje. Je psána s láskou a úctou k Učitelům národů, avšak neidealizuje. Proto si ji raději přečtete (k dostání v pobočce jičínské knihovny na Novém městě) a napište mi o svém objevu a úžasu v srdci:-) Na závěr si dovoluji citovat otázku všech otázek, zkuste si na ní odpovědět:

„Proč odpovědi přetrvávají jen v prostředí, ve kterém se už nepřemýšlí? Je to už dávno, co si lidé začali klást stejné otázky, a člověk by si řekl, že už přece musí někde existovat nějaká kniha odpovědí. Ale přetrvávají jen knihy plné otázek a všechny knihy s odpověďmi lidé přestali číst ve chvíli, kdy někdo začal přemýšlet a řekl si: To není odpověď, ale otázka. Například bible je kniha plná otázek. Proč nekráčíme od odpovědi k odpovědi, ale od otázky k otázce? Proč Odysseus stejně jako Izrael kráčeli od dobrodružství k dobrodružství, a ne od jistoty k jistotě...?“ (s.255)

ME

OTÁZKA PRO ... Bohumíra Procházku

*Patříš mezi jedny z neaktivnějších lidí ve spolku, cestuješ na akce jiných sdružení (např. nedávno do Plzně), takže se nabízí otázka: **Jaký byl z tvého pohledu rok 2006 pro LiS s ohledem na činnost ostatních literárních klubů?***

Myslím si, že takhle jak to v LiSu běží si to „Život“ vymyslel. A myslím, že už nemá cenu se k některým věcem vracet. Konáme a konáme dobře. Raduj se, že to tak je v pořádku a lidi to chtějí.

Soudím, že poslední akce v Sobotce nebo o Bezručovi dokazují, že to klapě. Takže dobrý.

Třeba Ason klub ve Plzni má 250 členů a schází se jich pět. A taky tolik chodí jim někdy diváků. A to má Plzeň 300 000 obyvatelů.

Takže není důvod k jakémukoli pesimismu. Ať to vydrží v roce 2007!

proChor

PŘEDSTAVUJEME VÁM ... POPÁTÉ

Tentokrát se podíváme do ciziny, na Slovensko, kde máme od roku 2003 literární přátele. Hlavním místem, kde existují dokonce dva kluby, které dnes navštívíme, je Martin.

DURIA - Literární klub Turčianskej knižnice v Martine

Klub při Turčianské knihovně v Martině vznikl v roce 1997 (tehdy bez názvu Duria – ten je až od roku 2005), jeho vedoucí osobností je pracovnice této knihovny Taťána Sivová. Klub má 15 členů a vydal několik sborníků. Byl také organizátorem setkání, které vzniklo na popud LiSu na podzim 2003. Tehdy proběhl jakýsi nultý ročník pravidelných setkávání klubů v Martině, nazývaných od roku 2004 MAPOJ (=Martinská poetická jeseň).

Literáti z Martina se v roce 2004 zúčastnili i Jičínského poetického jara v květnu 2004. Mezi hlavní představitele dnešního klubu patří Taťána Sivová, Bibiana Melišová, Marcela Kubovová, atd. Sdružení nemá internetové stránky. Kontaktní adresa : Turčianska knižnica, Divadelná 3, 03601 Martin, e-mail: tkmartin@nexta.sk .

Z tohoto sdružení, v té době ještě bez dnešního názvu Duria, se oddělila skupina autorů, kteří založili vlastní martinský klub Mädokýš. Původně se Mädokýš jmenoval právě klub při Turčianské knihovně, ale následně si jej odnesla skupina autorů kolem dvojice Mathej Tomka a Jáno Cíger.

MÄDOKÝŠ - Martin

Na jaře roku 2004 se v Jičíně představil jen jeden klub z Martina, ale v průběhu roku došlo k názorovým neshodám na další vývoj klubu a následnému oddělení od mateřského klubu.

Tato frakce si odnesla i původní název Mädokýš. Prezidentem spolku se stal Mathej Tomka, jeho pravou rukou Ján Cíger a mezi další členy patří i Zuzana Vnučáková (nyní již Herbrychová) a její manžel Pavel Herbrych, náš bývalý člen.

Mädokýš je velmi aktivní, má svoje internetové stránky www.medokys.szm.sk , kde se můžete dozvědět vše podstatné. Klub pořádá např. soutěže Janko Hraško ještě žije, vydává stejnojmenný časopis Mädokýš (prý jej inspirovala naše Kobra), pořádá autorská

čtení a setkání u Jána Cígera na chalupě, kam jezdí i zástupci dalších literárních klubů nejen ze Slovenska.

Zástupci Mädokýše patří mezi pravidelné účastníky martinských setkání. Kontaktní adresa: Literárna chalúpka Janka Cígera - Mädokýš, Kláštor pod Znievom č. 190, 03843 Kláštor pod Znievom, e-mail: medokys@seznam.cz .

Externími členy Mädokýše jsou i autoři z jiných slovenských sdružení, které představím jen v krátkosti, a to spíše jen několik nám známých autorů, představitelů jednotlivých klubů.

Ostatní slovenská sdružení

Zájemce o celkový a snad kompletní přehled slovenských literárních klubů odkazují na <http://www.muza.websity.sk/index.php?pid=4> .

Ale dovolím si přece jen připomenout **Trnavský literárny klub**, jehož představitelem je Andrej Šeliga (kontakt tllitklub@centrum.sk). Klub vydal sborník Patália (2005) a vydává i časopis Liter.

Klub **Žiarelka** ze Žiar nad Hronom znám především díky Peteru Šrenkovi (jeho tvorba byla v Kobře, vše ostatní můžete zjistit na www.ziarelka.kefoweb.sk).

Aktivní je i klub **Generácia Bratislava** (www.generacia.sk)

A kde všude jsou kluby na Slovensku (kromě výše uvedených) : Banská Bystrica (2kluby), Bardejov, Bratislava (2x), Čadca , Dolný Kubín , Liptovský Mikuláš, Lučenec, Michalovce , Nitra, Nové Mesto nad Váhom, Nové Zámky, Poprad, Považská Bystrica, Prievidza, Rožňava, Ružomberok, Spišská Nová Ves, Stará Ľubovňa, Šurany, Topoľčany, Trenčín, Veľký Krtíš, Vranov nad Topľou, Zvolen, Žilina.

Slovákům závidím, právě tuto stránku (viz odkaz v úvodu), kde lze najít všechny kluby „pekně po kope“. Pokusíme se uspořádat něco podobného v Čechách? A hlavně doufám, že se s většinou slovenských přátel opět setkám letos v květnu v Jičíně.

Václav

Autobus sebevrahů – Arto Paasilinna

Vydalo nakladatelství Hejkal (2006), překlad Vladimír Piskoř.

O vztahu Markéty Hejkalové k finštině se všeobecně ví, a tak nepřekvapilo, když se hostem loňského podzimního Knižního veletrhu v Havlíčkově Brodě stal současný finský spisovatel Arto Paasilinna.

A právě jeho kniha *Autobus sebevrahů* v závěru roku 2006 vyšla v češtině. Jak již sám název napovídá, téma je značně morbidní, ale jak praví lidová moudrost uvedená v záhlaví knihy (**Na životě je ze všeho nejzávažnější smrt, ale ani ta není tak závažná.**), nejedná se o smutnou knihu, spíše naopak. Autor vystavěl svůj tragikomický příběh na náhodném setkání dvou sebevrahů (podnikatel Onni Rellonen a plukovník Hermann Kempainen) na stejném místě se stejným úmyslem - zasebevraždit se. A vznikne z toho inzerát, na který zareaguje více než šest set lidí, které život omrzel. Protože hlavní dva organizátoři na všechno nestačí, musí jim vypomáhat zástupkyně Helena Puusaariová. A dojde na myšlenku setkání sebevrahů a nakonec i „geniální nápad“ - hromadnou sebevraždu. Autobus plný sebevrahů putuje nejen Finskem, ale vydává se na velkou cestu do Evropy.

Tolik velmi krátce z obsahu, ale kniha nabízí celou řadu humorných scén a prapodivných náhod, osvětluje hrdiny v nejrůznějších životních situacích, které nutí člověka přemýšlet o smyslu lidské existence, nepromarnění života a hledání těch pravých hodnot. Takže ten, kdo by hledal pouze humor, bude možná v závěru zklamán, neboť Paasilinna si všímá celé řady problémů společnosti a popisuje je s humornou nadsázkou. např. jeho pohled na současnou reklamu, vystihuje nejlépe na str. 187 : ***Copak má smysl žít, když se vám nedostává prostředků na všechno to krásné, co vám reklama ustavičně podstrkuje? Utriainen odhadoval, že deprimováno vlezlou reklamou se ve Finsku každoročně zabije přinejmenším pět set lidí. Podle Utriainena by se reklama měla na celém světě zakázat, protože je stejně drahá jako zbrojení, ale zhoubnější. Finsko by se v tomto ohledu mohlo stát vzorovým příkladem.***

Kniha *Autobus sebevrahů* mě zaujala svojí aktuálností, nadhledem, ironií a nakonec i vyústěním, že i sebekrásnější sebevražda se nikdy nemůže vyrovnat životu samému.

Namlsán touto knihou, si rád přečtu i další autorovy knihy (Zajícův rok, Stará dáma vaří jed, ...), které vyšly v českém překladu. A Markétě Hejkalové nutno poděkovat za to, že nám přibližuje současnou finskou literaturu.

Václav

Literární soutěž - Mělnický Pegas 2007

Mělnický literární klub Pegas vyhlašuje 13. ročník celostátní poetické soutěže „Mělnický Pegas 2007,“ přihlásit s mohou všichni neprofesionální básníci z celé České republiky, ve čtyřech kategoriích: A - do 15 let, B - do 30 let, C - nad 30 let, D - autoři, kteří již vydali básnickou sbírku.

Počet básní: 3 až 5 ve třech vyhotoveních. Nutno připojit lístek se svým jménem, kategorií, datem narození, adresou bydliště a ofrankovanou obálkou se zpáteční adresou. Přihlášky se přijímají od 1. ledna do 31. května 2007 na adrese: LITERÁRNÍ KLUB PEGAS, Českobratrská 2800, 276 01 Mělník Slavnostní vyhlášení výsledků soutěže se uskuteční v Mělníku v říjnu roku 2007. Příspěvky, které nebudou splňovat podmínky uvedené v propozicích, budou ze soutěže automaticky vyřazeny.

Václav

Kniha Vladimíra Úlehly JIČÍN NA KONCI 19.STOLETÍ

V závěru roku 2006 vydal TomTour s.r.o. knihu Vladimíra Úlehly Jičín na konci 19.století (mimořadně jazykovou korekturu provedl Martin Žantovský).

Vladimír Úlehla publikoval v posledních letech celou řadu článků nejen o problematice Jičínska (třeba o významných osobnostech), a tak můžeme být rádi, že řadu z nich najdeme v ucelené publikaci mapující život v Jičíně před sto lety, na přelomu 19. a 20. století.

Vedle představení volených starostů v knize najdeme i zcela praktické informace ze života obyčejných lidí, řemeslníků, studentů, měšťanů nebo poodhalíme roušku tajemství rodinného života. Můžete se projít lipovou alejí, nahlédnout za kasárenskou bránu či se podívat nad kulturním životem Jičínáků. Autor se odvolává na paměť paní Štěpánky Volfové, která uchovala vzpomínky své tchyně paní Marie Volfové na dobu kolem roku 1900.

Knížka Jičín na konci 19. století je završením jedné etapy badatelské práce, je přístupná každému, není to tedy nějaké odborné čtení, právě naopak. Je vhodně doplněna dobovými fotografiemi a pro lepší orientaci i v závěru kapitolkou Proměny Jičina v letech 1840 – 1920, kde je podle letopočtů chronologicky připomenuto vše podstatné, co se v Jičíně odehrálo.

Knížka by neměla chybět v knihovně každého správného Jičínáka!

Mimořadně: Při čtení mě napadlo, co o nás třeba za sto let nějaký další pan Úlehla napíše v knize Jičínsko na počátku 21.století.

Václav

POEZIE VÁCLAVA TESLÍKA

KÁMEN Z HORY PROVINĚNÍ PADÁ NA MNE VE SNU,
čekáš chvíli, zda-li pod ním - na svou duši hlesnu.
- Duše obrátí se prudce (vytrhne mne ze sna):
Proč mne budíš? I tak je mi - tvá kůže dost těsná.

SPÍM V POUŠTI, RŮŽE Z JERICHA
rozkvétá – pouštní had pospíchá.
Syčíš: Vstaň! Budeme si hrát.
- Promiň. Vždyť já tě nemám k smrti rád.

V ZAPADAJÍCÍM SLUNCI PLUJÍ ČERNÍ TAŽNÍ PTÁCI,
snad nebe hledají - snad do pekla se vrací.
Na cestě blízko božích muk potkávám smutnou Bertu.
Pláče, slzy jí osuším - a pak ji pošlu k čertu.

PŘEJÍŽDÍM ZRAKEM ŽENSKOU (SOCHU
v parku), dlaní ji ohmatávám,
- je příliš chladná, tak to vzdávám.
Šeptá mi: - Nemáš nárok, hochu.

AŽ SE NOC ZKŘÍŽÍ S LAMPOU, PAK NARODÍ SE STÍN,
znaveně (trochu), těžce k němu – se posadím.
Zapálím cigaretu, stín z lahve upije. -
Tak už mi věř!, vždyť i stín - si se mnou užije.

V ZŠEŘELÉ MÍSTNOSTI JEN ZÁCLONA SE HÝBE,
průvan jde potichu od okna ke dveřím
a prach si nachází své místo bohulibé
pravě tam, kde už si - vůbec nic nevěřím.

LiS na předvánočním čtení v Sobotce 8.prosince 2006.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně
jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka
Ročník 8. Číslo 1. Leden 2007.
(14.ledna 2007)
www.kobra.zde.cz